

Joelin kirja ja laodikealainen seitsemännen päivän adventistikirkko - Numero kolme

Punaviinimarhan viinitarha

Jeff Pippenger

2025-12-03

Päätimme edellisen artikkelin kysymykseen: ”Kun nämä käsitteet ovat paikoillaan, voidaan kysyä, kuinka on mahdollista, että 9/11:n yhteydessä Joelin kirjasta tuli se sanoma, jonka Pietari tunnisti helluntaina?”

Pietari osoitti, että Joelin kirja täyttyi helluntaipäivänä, joka on ajankohta, joka merkitsee helluntaikauden päättymistä. Helluntaikaudella Pyhä Henki ilmeni alussa, ja sitten sen lopussa tapahtui Pyhän Hengen suurempi ilmeneminen. Ymmärtäessämme uskossa, että sekä Raamattu että Profetian Henki soveltavat Joelia myöhäissateen aikaan, voimme tietää, että Joelin kirjasta tuli nykyinen totuus 9/11; ja että kirjan jokainen osa puhuu suoraan profeetallisesta historiasta, joka alkaa 9/11:stä ja ulottuu aina seitsemään viimeiseen vitsaukseen saakka sekä ne mukaan lukien, minkä Joelin kirja määrittelee ”Herran päiväksi”.

Niin kuin vuotta 1888 ennakkollisesti kuvaava esikuva osoittaa, 11. syyskuuta Laodikean sanoman esittämisestä tuli nykyinen koetteleva totuus. Jesaja esikuvallistaa saman sanoman luvussa viisikymmentäkahdeksan, jossa pasuunan ääni näyttää Jumalan kansalle heidän rikkomuksensa. Se ”päivä”, jona Jesaja alkaa korottaa äänensä pasuunan tavoin, on sama päivä, jona hän laulaa viinitarhan laulun.

Sinä päivänä laulakaa siitä: Viinitarha, täynnä punaviiniä. Minä, Herra, varjelen sitä; minä kastelen sitä joka hetki; ettei kukaan sitä vahingoittaisi, minä vartioitsen sitä yöt ja päivät. Vihaa ei minussa ole; kuka asettaisi orjantappurat ja ohdakkeet minua vastaan taistelussa? Minä kävisin niiden läpi, minä polttaisin ne kaikki yhdessä. Tai tarttukoon hän minun väkevyyteeni, että hän tekisi rauhan minun kanssani; ja hän on tekevä rauhan minun kanssani. Hän saattaa Jaakobista polveutuvat juurtumaan; Israel on kukoistava ja versova ja täyttävä maanpiirin hedelmällä. Jesaja 27:2–6.

Nykyaikainen hengellinen ”Israel on kukoistava ja versova, ja se täyttää maanpiirin kasvullaan” myöhäissateen aikana, sillä varhaissade saa kasvin versomaan ja kukoistamaan, ja myöhäissade tuottaa hedelmän. Kun New Yorkin rakennukset sortuivat 11. syyskuuta, Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun väkevä enkeli astui alas, ja myöhäissade alkoi vihmoa. Tuolloin Jumalan vartijoiden tuli puhalttaa pasuunaan Laodikean seurakunnalle. Jesajan sanoma, joka osoittaa Jumalan kansan synnit, on myös punaviinitarhan laulu. Joelin ensimmäinen luku on juuri tuo sanoma.

Herran sana, joka tuli Joelille, Petuelin pojalle.

Kuulkaa tämä, te vanhimmat, ja ottakaa korviinne, kaikki maan asukkaat. Onko tällaista tapahtunut teidän päivinänne tai edes teidän isienne päivinä? Kertokaa siitä lapsillenne, ja lapset kertokoot siitä omille lapsilleen, ja heidän lapsensa seuraavalle sukupolvelle.

Mitä kalvajaheinäsirkka on jättänyt, sen on syönyt kulkusirkka; ja mitä kulkusirkka on jättänyt, sen on syönyt syöjäsirkka; ja mitä syöjäsirkka on jättänyt, sen on syönyt tuhosirkka.

Herätkää, te juomarit, ja itkekää; ulvokaa, kaikki viininjuojat, uuden viinin tähden, sillä se on otettu pois teidän suustanne.

Sillä kansa on noussut minun maahani, väkevä ja lukematon; sen hampaat ovat kuin leijonan hampaat, ja sillä on suuren leijonan poskihampaat. Se on hävittänyt minun viinipuuni ja kalunnut minun viikunapuuni paljaaksi; se on riistänyt sen aivan alastomaksi ja heittänyt pois, sen oksat ovat käyneet valkeiksi. Valita niin kuin neitsyt, joka on säkkiin vyöttäytyneenä nuoruutensa sulhasen tähden. Ruoka- ja juomauhri on lakkautettu Herran huoneesta; papit, Herran palvelijat, murehtivat. Pelto on hävitetty, maa suree; sillä vilja on turmeltu, uusi viini on kuivunut, öljy on kuihtunut.

Hävetkää, te peltomiehet; valittakaa ääneen, te viinitarhurit, vehnän ja ohran tähden, sillä pellon sato on hävinnyt. Viinipuu on kuivunut, ja viikunapuu nääntyy; granaattiomenapuu, myös palmupuu ja omenapuu, kaikki pellon puut, ovat lakastuneet; sillä ilo on lakastunut pois ihmisten lapsilta.

Vyöttäkää itsenne ja valittakaa, te papit; ulvokaa, te alttarin palvelijat; tulkaa, viettäkää yö säkkiin pukeutuneina, te minun Jumalani palvelijat; sillä ruokauhri ja juomauhri on estetty tulemasta teidän Jumalanne huoneeseen. Julistakaa pyhä paasto, kuuluttakaa juhlallinen kokous, kootkaa vanhimmat ja kaikki maan asukkaat Herran, teidän Jumalanne, huoneeseen ja huutakaa Herran puoleen: Voi sitä päivää! sillä Herran päivä on lähellä, ja se tulee hävityksenä Kaikkivaltialta. Eikö ravinto ole hakattu pois silmiemme edestä, niin myös ilo ja riemu meidän Jumalamme huoneesta? Siemen on mädäntynyt multapaakkujensa alla, aitat ovat autioiksi joutuneet, varastohuoneet ovat hajonneet; sillä vilja on kuivunut. Kuinka karja huokaa! Nautalaumat ovat hämmentyneet, koska niillä ei ole laidunta; myös lammaslaumat ovat joutuneet hävityksen omiksi.

Herra, sinun puoleesi minä huudan; sillä tuli on kuluttanut erämaan laitumet, ja liekki on polttanut kaikki kedon puut. Myös metsän eläimet huutavat sinun puoleesi; sillä vesivirrat ovat kuivuneet, ja tuli on kuluttanut erämaan laitumet. Joel 1:1–20.

Joelin ensimmäinen luku käsittelee Jumalan viinitarhan hävitystä. Jesaja määrittää ”sen päivän” päiväksi, jolloin myöhäissade alkaa, sillä tuona päivänä kasvit alkavat kukoistaa ja tehdä nappuja. Se, että Jesaja ilmoittaa meille Jumalan kansan ”juurtuvan”, ”kukoistavan ja tekevän nappuja” sekä täyttävän maan ”hedelmällä”, havainnollistaa etenevää historiaa, jossa on kolme vaihetta. Kasvi ”juurtuu” maahan. ”Juurtua” merkitsee siis seistä maan päällä, joka on pohjakerros eli perustus. Ne, jotka ”lähtevät Jaakobista”, ”juurtuvat”, ja sitten heitä kutsutaan ”Israeliksi”. Ne, jotka tulevat ulos laodikealaisesta kokemuksesta, kutsutaan sen jälkeen filadelfialaisiksi, vaikka tuon kokemuksen säilyttäminen edellyttää voittoa koetusprosessissa, joka päättyy sunnuntailakiin.

Jaakobin (syrtäyttäjän) ja Israelin (voittajan) profeetallinen suhde osoittaa, että 9/11 ne, jotka “juurtuvat” palaamalla perustuksiin, siinä ja silloin astuvat liittosuhteeseen. Profeetallisesti nimenmuutos on liiton vertauskuva, kuten Abramista Abrahamiksi, Saraista Saaraksi, Jaakobista Israeliksi ja muista käy ilmi. Jakeessa ne, jotka 9/11 palasivat vanhoihin perustaviin totuuksiin, astuivat liittosuhteeseen, kun sade alkoi tuottaa kukintoja ja silmuja. Sunnuntailain aikana koko maailma täyttyi “hedelmällä”, sillä silloin sade vuodatetaan ilman määrää.

Jesajan täytyy olla sopusoinnussa Jesajan kanssa, ja tietenkin kaikkien muidenkin profeettojen kanssa, mutta Jesajan on korotettava äänensä kuin pasuuna ja osoitettava laodikealaisille seitsemännen päivän adventisteille heidän syntinsä viinitarhan laulun yhteydessä. Tämän laulun Jeesus lauloi viinitarhan vertauksessa. Viinitarha sai Hänet itkemään, kun Hän viimeisen kerran ennen ristiä katseli Jerusalemin yli tietäen, että muinainen Israel oli tullut koetusaikansa päätökseen ja että se sivuutettiin Jumalan liittokansana. Samanaikaisesti Kristus oli astumassa liittoon kansan kanssa, joka toisi Jumalan viinitarhasta asianmukaiset hedelmät. Olipa kyse Joosuan viinitarhakertomuksesta alussa tai Jeesuksen kertomuksesta lopussa, ne, joista tuli uuden liiton kansa, olivat sadan neljäkymmenen neljän tuhannen esikuvia.

Kristus puhui Jesajan viinitarhaprofeetiasta, samoin sisar White.

”Vertaus viinitarhasta ei koske ainoastaan juutalaista kansaa. Siinä on opetus meille. Tämän sukupolven seurakunta on saanut Jumalalta suuria etuoikeuksia ja siunauksia, ja Hän odottaa vastaavaa hedelmää.” Christ’s Object Lessons, 296.

On opettavaista lukea se kohta, joka johtaa viimeiseen lausuntoon Profeetian Hengestä.

“Luku 23—Herran viinitarha”

“Juutalainen kansakunta”

Kahden pojan vertausta seurasi vertaus viinitarhasta. Edellisessä Kristus oli asettanut juutalaisten opettajien eteen kuuliaisuuden tärkeyden. Jälkimmäisessä Hän viittasi niihin runsaisiin siunauksiin, jotka oli annettu Israelille, ja osoitti niiden kautta Jumalan oikeuden vaatia heiltä kuuliaisuutta. Hän asetti heidän eteensä Jumalan tarkoituksen kirkkauden, jonka he olisivat voineet täyttää kuuliaisuuden kautta. Poistaen verhon tulevaisuuden edestä Hän osoitti, kuinka koko kansakunta, jättäessään täyttämättä Hänen tarkoituksensa, menetti Hänen siunauksensa ja saattoi itsensä perikatoon.

”Oli eräs perheenisäntä”, Kristus sanoi, ”joka istutti viinitarhan, aitasen sen ympäriltä, kaivoi siihen viinikuurnan, rakensi tornin, vuokrasi sen viinitarhureille ja matkusti kaukaiseen maahan.”

Tämän viinitarhan kuvauksen esittää profeetta Jesaja: ”Nyt minä laulan rakkaalleni laulun rakkaastani ja hänen viinitarhastaan. Rakkaallani oli viinitarha lihavalla vuorenrinteellä. Hän kuokki sen ja korjasi siitä kivet pois ja istutti siihen jaloja viinipuita. Hän rakensi tornin sen keskelle ja hakkautti siihen myös viinikuurnan. Ja hän odotti sen tuottavan rypäleitä.” Jesaja 5:1, 2.

Maanviljelijä valitsee erämaasta maa-alan; hän aidtaa sen, raivaa ja muokkaa sen sekä istuttaa siihen valittuja viiniköynnöksiä odottaen runsasta satoa. Tämän maa-alan, joka ylivertaisuudessaan kohoaa viljelemättömän autiomaan yläpuolelle, hän odottaa tuottavan hänelle kunniaa osoittamalla hänen hoitonsa ja vaivannäkönsä tulokset sen viljelyssä. Samoin Jumala oli valinnut kansan maailmasta Kristuksen kasvatettavaksi ja opetettavaksi. Profeetta sanoo: ”Sillä Herran Sebaotin viinitarha on Israelin heimo, ja Juudan miehet ovat hänen ilon istutuksensa.” Jesaja 5:7. Tälle kansalle Jumala oli suonut suuria etuoikeuksia ja siunannut sitä runsaasti yltäkylläisestä hyvydestään. Hän odotti heidän kunnioittavan Häntä kantamalla hedelmää. Heidän tuli ilmaista Hänen valtakuntansa periaatteet. Langenneen, pahan maailman keskellä heidän tuli edustaa Jumalan luonnetta.

Herran viinitarhana heidän tuli tuottaa hedelmää, joka oli perin toisenlaista kuin pakanakansojen hedelmä. Nämä epäjumalia palvelevat kansat olivat antautuneet pahuuden harjoittamiseen. Väkivaltaa ja rikollisuutta, ahneutta, sortoa ja mitä turmeltuneimpia menoja harjoitettiin hillittömästi. Vääräys, alennustila ja kurjuus olivat tuon turmeltuneen puun hedelmät. Jyrkkänä vastakohtana oli oleva se hedelmä, jota Jumalan istuttama viinipuu kantoi.

”Juutalaisella kansalla oli etuoikeus edustaa Jumalan luonnetta sellaisena kuin se oli ilmoitettu Moosekselle. Vastauksena Mooseksen rukoukseen: ’Näytä minulle kirkkautesi’, Herra lupasi: ’Minä annan kaiken hyvyteni kulkea sinun ohitsesi.’ 2. Moos. 33:18, 19. ’Ja Herra kulki hänen ohitsensa ja julisti: Herra, Herra Jumala, laupias ja armahtavainen, pitkämielinen ja suuri armossa ja totuudessa, joka säilyttää laupeuden tuhansille, antaa anteeksi pahat teot, rikkomukset ja synnit.’ 2. Moos. 34:6, 7. Tämä oli se hedelmä, jota Jumala halusi kansaltaan. Luonteensa puhtaudessa, elämänsä pyyhdyssä, laupeudessaan ja rakastavassa hyvydessään sekä myötätunnossaan heidän tuli osoittaa, että ’Herran laki on täydellinen, se virvoittaa sielun’. Ps. 19:7.”

”Juutalaisen kansan kautta Jumalan tarkoituksena oli välittää runsaita siunauksia kaikille kansoille. Israelin kautta oli tie valmistettava Hänen valonsa leviämiselle koko maailmaan. Maailman kansat olivat turmeltuneita tapoja seuraten kadottaneet Jumalan tuntemuksen. Kuitenkaan Jumala ei armossaan pyyhkinyt heitä pois olemassaolosta. Hänen tarkoituksensa oli antaa heille tilaisuus tulla tuntemaan Hänet seurakuntansa kautta. Hän oli säätänyt, että Hänen kansansa kautta ilmoitettujen periaatteiden tuli olla välineenä Jumalan moraalisen kuvan ennalleen palauttamisessa ihmisessä.

”Tämän tarkoituksen toteuttamiseksi Jumala kutsui Aabrahamin pois epäjumalanpalvelusta harjoittavan sukunsa keskuudesta ja käski hänen asua Kanaanin maassa. ”Minä teen sinusta suuren kansan”, Hän sanoi, ”ja siunaan sinua, ja teen sinun nimesi suureksi; ja sinä olet tuleva siunaukseksi.” 1. Moos. 12:2.

Abrahamin jälkeläiset, Jaakob ja hänen jälkeläisensä, vietiin alas Egyptiin, jotta he tuon suuren ja jumalattoman kansan keskellä voisivat ilmaista Jumalan valtakunnan periaatteet. Joosefin nuhteettomuus ja hänen ihmeellinen työnsä koko Egyptin kansan hengen säilyttämiseksi olivat Kristuksen elämän esikuva. Mooses ja monet muut olivat Jumalan todistajia.

Tuodessaan Israelin pois Egyptistä Herra ilmaisi jälleen voimansa ja armonsa. Hänen ihmeelliset tekonsa heidän vapauttamisessaan orjuudesta ja hänen menettelynsä heidän kanssaan heidän vaelluksillaan erämaassa eivät olleet ainoastaan heidän hyödykseen. Niiden tuli olla havainnollisena opetuksena ympäröiville kansoille. Herra ilmoitti itsensä Jumalana, joka on kaiken inhimillisen vallan ja suuruuden yläpuolella. Ne merkit ja ihmeet, jotka Hän teki kansansa hyväksi, osoittivat Hänen valtansa luonnon yli ja niiden suurimpien yli, jotka palvoivat luontoa. Jumala kulki ylpeän Egyptin maan halki niin kuin Hän kulkee maan halki viimeisinä päivinä. Tulen ja myrskyn, maanjäristyksen ja kuoleman kautta suuri MINÄ OLEN lunasti kansansa. Hän vei heidät pois orjuuden maasta. Hän johdatti heidät “sen suuren ja peljättävän erämaan kautta, jossa oli myrkkykäärmeitä ja skorpioneja ja kuivuutta”. 5. Moos. 8:15. Hän toi heille vettä “piikivikalliosta” ja ruokki heitä “taivaan viljalla”. Ps. 78:24. “Sillä”, sanoi Mooses, “Herran osa on Hänen kansansa, Jaakob on Hänen perintöosansa arpa. Hän löysi hänet autiomaasta, ja erämaan huutavasta hämäryydestä; Hän ympäröi hänet, Hän opetti häntä, Hän varjeli häntä niin kuin silmäteränsä. Niin kuin kotka nostaa pesueensa lentoon, liitelee poikastensa yllä, levittää siipensä, ottaa ne ja kantaa niitä sulillaan, niin Herra yksin johdatti häntä, eikä hänen kanssaan ollut vierasta jumalaa.” 5. Moos. 32:9–12. Näin Hän toi heidät luoksensa, jotta he asuisivat Korkeimman varjon alla.

Kristus oli Israelin lasten johtaja heidän erämaavaelluksensa aikana. Päivällä pilvenpatsaaseen ja yöllä tulenpatsaaseen verhoutuneena Hän johti ja opasti heitä. Hän varjeli heidät erämaan vaaroista, Hän vei heidät lupauksen maahan, ja kaikkien niiden kansojen nähden, jotka eivät tunnustaneet Jumalaa, Hän vahvisti Israelin omaksi valituksi omaisuudekseen, Herran viinitarhaksi.

“Tälle kansalle uskottiin Jumalan ilmoitukset. Heidät ympäröitiin Hänen lakinsa käskyillä, iankaikkisilla totuuden, oikeudenmukaisuuden ja puhtauden periaatteilla. Näille periaatteille kuuliaisuuden tuli olla heidän suojansa, sillä se varjelisi heitä tuhoamasta itseään syntisillä tavoilla. Ja niin kuin torni viinitarhassa, Jumala asetti keskelle maata pyhän temppelinsä.

Kristus oli heidän opettajansa. Niin kuin Hän oli ollut heidän kanssaan erämaassa, niin Hänen oli edelleenkin määrä olla heidän opettajansa ja oppaansa. Majassa ja temppelissä Hänen kirkkautensa asui pyhässä shekinassa armoistuimen yllä. Heidän tähtensä Hän lakkaamatta ilmaisi rakkautensa ja kärsivällisyytensä runsauden.

Jumala tahtoi tehdä kansastansa Israelista ylistyksen ja kirkkauden. Heille annettiin kaikki hengellinen etu. Jumala ei pidättänyt heiltä mitään sellaista, mikä olisi ollut suotuisaa sellaisen luonteen muodostumiselle, joka tekisi heistä Hänen edustajansa.

Heidän kuuliaisuutensa Jumalan lakia kohtaan tekisi heistä vaurauden ihmeitä maailman kansojen silmissä. Hän, joka voi antaa heille viisautta ja taitoa kaikenlaisessa taidokkaassa työssä, olisi edelleen heidän opettajansa ja jalostaisi sekä korottaisi heitä kuuliaisuuden kautta Hänen laeilleen. Jos he olisivat kuuliaisia, heidät varjeltaisiin niiltä taudeilta, jotka vaivasivat muita kansoja, ja heitä siunattaisiin älyn voimalla. Jumalan kirkkauden, Hänen majesteettinsa ja voimansa, tuli tulla ilmi kaikessa heidän menestyksessään. Heidän tuli olla pappien ja ruhtinaiden valtakunta. Jumala varusti heidät kaikilla edellytyksillä tullakseen maan suurimmaksi kansaksi.

”Kristus oli Mooseksen kautta mitä selvimällä tavalla asettanut heidän eteensä Jumalan tarkoituksen ja tehnyt selviksi heidän menestyksensä ehdot. ”Sillä sinä olet Herralle, sinun Jumalallesi, pyhä kansa”, Hän sanoi; ”Herra, sinun Jumalasi, on valinnut sinut omaisuuskansakseen kaikkien kansojen joukosta, jotka ovat maan päällä.... Tiedä siis, että Herra, sinun Jumalasi, on Jumala, uskollinen Jumala, joka pitää liiton ja laupeuden niille, jotka Häntä rakastavat ja pitävät Hänen käskynsä, tuhansiin polviin asti.... Noudata siis käskyjä, säädöksiä ja oikeuksia, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, ja tee niiden mukaan. Ja jos te kuulette nämä oikeudet, noudatatte niitä ja teette niiden mukaan, niin Herra, sinun Jumalasi, pitää sinulle liiton ja laupeuden, jonka Hän on sinun isillesi valalla vahvistanut; ja Hän rakastaa sinua, siunaa sinua ja tekee sinut lukuisaksi. Hän siunaa myös sinun kohtusi hedelmän ja sinun maasi hedelmän, sinun viljasi, viinisi ja öljysi, sinun karjasi lisääntyksen ja lammastarhasi laumat siinä maassa, jonka Hän valalla vannoni sinun isillesi antavansa sinulle. Sinä olet oleva siunattu yli kaikkien kansojen.... Ja Herra ottaa sinusta pois kaiken sairauden eikä pane sinun päällesi mitään niistä Egyptin pahoista taudeista, jotka sinä tunnet.’ 5. Mooseksen kirja 7:6, 9, 11–15.”

”Jos he pitäisivät hänen käskynsä, Jumala lupasi antaa heille vehnän parhainta ydintä ja tuoda heille hunajaa kalliosta. Pitkällä iällä hän heidät ravitsisi ja näyttäisi heille pelastuksensa.

”Tottemattomuuden kautta Jumalaa kohtaan Aadam ja Eeva olivat menettäneet Eedenin, ja synnin tähden koko maa oli joutunut kirouksen alaiseksi. Mutta jos Jumalan kansa noudattaisi Hänen ohjeitaan, heidän maansa palautettaisiin hedelmälliseksi ja kauniiksi. Jumala itse antoi heille ohjeet maan viljelemisestä, ja heidän tuli toimia yhteistyössä Hänen kanssaan sen ennallistamiseksi. Näin koko maa, Jumalan hallinnan alaisena, tulisi hengellisen totuuden havainto-opetuksiksi. Samoin kuin maa kuuliaisuudessa Hänen luonnonlaeilleen tuottaisi aarteensa, niin kansan sydänten tuli kuuliaisuudessa Hänen moraalilailleen heijastaa Hänen luonteensa ominaisuuksia. Jopa pakanatkin tunnustaisivat niiden ylemmyyden, jotka palvelivat ja palvoivat elävää Jumalaa.”

”Katso”, sanoi Mooses, ”minä olen opettanut teille käskyt ja oikeudenmukaiset säädökset, niin kuin Herra, minun Jumalani, minua käski, että te tekisitte niiden mukaan siinä maassa, johon menette ottamaan sen omaksenne. Noudattakaa siis niitä ja pitäkää ne; sillä siinä on teidän viisautenne ja ymmärryksenne kansojen silmissä, niiden, jotka kuulevat kaikki nämä käskyt ja sanovat: Totisesti, tämä suuri kansa on viisas ja ymmärtäväinen kansa. Sillä mikä on niin suuri kansa, jonka jumala on sitä niin lähellä kuin Herra, meidän Jumalamme, on meitä kaikessa, mitä varten me Häntä avuksi huudamme? Ja mikä on niin suuri kansa, jolla on niin vanhurskaat käskyt ja säädökset kuin koko tämä laki, jonka minä tänä päivänä asetan teidän eteenne?” 5. Moos. 4:5–8.

Israelin lasten tuli ottaa haltuunsa koko se alue, jonka Jumala oli heille määrännyt. Ne kansat, jotka hylkäsivät tosi Jumalan palvonnan ja palveluksen, oli karkotettava. Mutta Jumalan tarkoituksena oli, että ihmiset vedettäisiin Hänen luokseen ilmoittamalla Hänen luonteensa Israelin kautta. Koko maailmalle tuli esittää evankeliumin kutsu. Uhripalveluksen opetuksen kautta Kristus oli korotettava kansojen eteen, ja jokaisen, joka katsoisi Häneen, tuli saada elää. Kaikkien niiden, jotka kanaanilaisen Raahabin ja mooabilaisen Ruutin tavoin kääntyivät

epäjumalanpalveluksesta tosi Jumalan palvontaan, tuli liittyä Hänen valittuun kansaansa. Israelin lukumäärän kasvaessa heidän tuli laajentaa rajojaan, kunnes heidän valtakuntansa käsittäisi koko maailman.

Jumala tahtoi saattaa kaikki kansat armollisen valtansa alaisuuteen. Hän tahtoi, että maa täyttyisi ilolla ja rauhalla. Hän loi ihmisen onnellisuutta varten, ja Hän kaipaava täyttää ihmissydämet taivaan rauhalla. Hän tahtoo, että alhaalla olevat perheet olisivat vertauskuva siitä suuresta perheestä, joka on ylhäällä.

”Mutta Israel ei täyttänyt Jumalan tarkoitusta. Herra julisti: ’Minä olin istuttanut sinut jaloksi viinipuuksi, kauttaaltaan oikeaksi siemeneksi; kuinka sinä siis olet muuttunut minulle vieraan viinipuun rappeutuneeksi versoksi?’ Jeremia 2:21. ’Israel on tyhjä viinipuu, se kantaa hedelmää itsellensä.’ Hoosea 10:1. ’Ja nyt, te Jerusalemin asukkaat ja Juudan miehet, tuomitkaa, pyydän minä, minun ja minun viinitarhani välillä. Mitä olisi enää voitu tehdä minun viinitarhalleni, mitä en olisi siinä tehnyt? Miksi se, kun minä odotin sen tuottavan rypäleitä, tuottikin villimarjoja? Ja nyt tulkaa; minä ilmoitan teille, mitä minä teen viinitarhalleni: minä poistan siltä aidan, ja se joutuu syötäväksi; minä hajotan sen muurin, ja se tallataan maahan; minä teen sen autioksi; sitä ei leikata eikä kuokita, vaan siihen kasvaa orjantappuroita ja ohdakkeita; minä myös käsken pilviä, etteivät ne anna sille sadetta. Sillä ... Hän odotti oikeutta, mutta katso, tuli sorto; vanhurskautta, mutta katso, kuului huuto.’ Jesaja 5:3–7.

”Herra oli Mooseksen kautta asettanut kansansa eteen uskottomuuden seurauksen. Kieltäytymällä pitämästä hänen liittoaan he katkaisisivat itsensä pois Jumalan elämästä, eikä hänen siunauksensa voisi tulla heidän osakseen. ”Varo”, sanoi Mooses, ”ettet unhotta Herraa, sinun Jumalaasi, niin ettet pidä hänen käskyjään, hänen oikeuksiansa ja hänen säädöksiänsä, jotka minä tänä päivänä sinulle annan; ettei sitten, kun olet syönyt ja tullut ravituksi ja rakentanut kauniita taloja ja asut niissä, ja kun sinun raavaskarjasi ja lampaasi lisääntyvät, ja hopeasi ja kultasi lisääntyvät, ja kaikki, mitä sinulla on, lisääntyy, sinun sydämesi ylpeydestä kohoaisi ja sinä unhottasit Herran, sinun Jumalasi.... Ja ettet sanoisi sydämessäsi: Minun voimani ja minun käteni väkevyys on hankkinut minulle tämän rikkauden.... Ja jos sinä kokonaan unhotat Herran, sinun Jumalasi, ja seuraat muita jumalia ja palvelet niitä ja kumarrat niitä, niin minä vakuutan teille tänä päivänä, että te totisesti hukutte. Niinkuin ne pakanakansat, jotka Herra hävittää teidän tieltänne, niin te hukutte, koska ette olleet kuuliaiset Herran, teidän Jumalanne, äänelle.” 5. Mooseksen kirja 8:11–14, 17, 19, 20.

Juutalainen kansa ei ottanut varoitusta varten. He unohtivat Jumalan ja kadottivat näkyvistään korkean etuoikeutensa olla Hänen edustajiaan. Ne siunaukset, jotka he olivat saaneet, eivät tuoneet siunausta maailmalle. Kaikki heidän etunsa omittiin heidän oman kunniansa korottamiseen. He riistivät Jumalalta sen palveluksen, jota Hän heiltä vaati, ja he riistivät lähimmäisiltään uskonnollisen johdatuksen ja pyhän esimerkin. Antediluviaalisen maailman asukkaiden tavoin he seurasivat pahan sydämensä jokaista mielikuvitusta. Näin he saivat pyhät asiat näyttämään pilkalta sanoessaan: ”Herran temppeli, Herran temppeli, nämä ovat” (Jeremia 7:4), samalla kun he vääristelivät Jumalan luonnetta, häpäisivät Hänen nimeään ja saastuttivat Hänen pyhäkkönsä.

Viinitarhurit, jotka oli asetettu Herran viinitarhan hoitajiksi, olivat uskottomia huoneenhaltijuudessaan. Papit ja opettajat eivät olleet kansan uskollisia opastajia. He eivät pitäneet heidän edessään Jumalan hyvyttä ja laupeutta eivätkä Hänen oikeuttaan heidän rakkauteensa ja palvelukseensa. Nämä viinitarhurit tavoittelivat omaa kunniaansa. He halusivat anastaa viinitarhan hedelmät itselleen. Heidän pyrkimyksenään oli vetää huomio ja kunnioitus itseensä.

Näiden Israelin johtajien syyllisyys ei ollut samanlaista kuin tavallisen syntisen syyllisyys. Nämä miehet olivat mitä juhlallisimman velvoituksen alaisina Jumalan edessä. He olivat sitoutuneet opettamaan: ”Näin sanoo Herra” ja tuomaan ankaran kuuliaisuuden käytännölliseen elämäänsä. Sen sijaan, että he olisivat näin tehneet, he vääristelivät Kirjoituksia. He panivat ihmisten kannettaviksi raskaita taakkoja ja pakottivat noudattamaan seremonioita, jotka ulottuivat elämän jokaiseen askeleeseen. Kansaa vaivasi jatkuva levottomuus, sillä he eivät kyenneet täyttämään rabbien asettamia vaatimuksia. Nähdessään, kuinka mahdotonta ihmistekoisia käskyjä oli pitää, he tulivat huolimattomiksi Jumalan käskyjen suhteen.

Herra oli opettanut kansaansa, että Hän oli viinitarhan omistaja ja että kaikki heidän omaisuutensa oli uskottu heille hoidettavaksi käytettäväksi Hänen hyväkseen. Mutta papit ja opettajat eivät hoitaneet pyhän virkansa tehtävää ikään kuin he olisivat käsitelleet Jumalan omaisuutta. He riistivät Häneltä järjestelmällisesti ne varat ja mahdollisuudet, jotka oli uskottu heille Hänen työnsä edistämistä varten. Heidän ahneutensa ja voitonhimonsa saattoivat heidät halveksituiksi jopa pakanoiden keskuudessa. Näin pakanamaailmalle annettiin aihe tulkita väärin Jumalan luonnetta ja Hänen valtakuntansa lakeja.

Isän sydämellä Jumala kärsi kansansa kanssa. Hän vetosi heihin annettujen armotekoihin ja pois otettuihin armotekoihin. Kärsivällisesti Hän asetti heidän syntinsä heidän eteensä ja odotti pitkämielisyydessään heidän tunnustustaan. Profeettoja ja sanansaattajia lähetettiin vaatimaan viinitarhureilta sitä, mikä kuului Jumalalle; mutta sen sijaan, että heidät olisi otettu vastaan, heitä kohdeltiin vihollisina. Viinitarhurit vainosivat ja surmasivat heidät. Jumala lähetti vielä muitakin sanansaattajia, mutta he saivat saman kohtelun kuin ensimmäiset, sillä viinitarhurit osoittivat yhä päättäväisempää vihaa.

Viimeisenä keinona Jumala lähetti Poikansa sanoen: ”He kunnioittavat minun Poikaani.” Mutta heidän vastarintansa oli tehnyt heidät kostonhimoisiksi, ja he sanoivat keskenään: ”Tämä on perillinen; tulkaa, tappakaamme hänet, ja ottakaamme hänen perintönsä haltuumme.” Silloin meidät jätetään nauttimaan viinitarhasta ja tekemään hedelmälle, mitä tahdomme.

”Juutalaisten hallitusmiehet eivät rakastaneet Jumalaa; sen tähden he katkaisivat yhteytensä Häneen ja hylkäsivät kaikki Hänen tarjouksensa oikeudenmukaisesta sovinnosta. Kristus, Jumalan Rakastettu, tuli esittämään viinitarhan Omistajan oikeuksia; mutta viinitarhurit kohtelivat Häntä ilmeisellä halveksunnalla sanoen: Emme tahdo tämän hallitsevan meitä. He kadehtivat Kristuksen luonteen kauneutta. Hänen opetustapansa oli paljon heidän tapaansa ylempi, ja he pelkäsivät Hänen menestystään. Hän nuhteli heitä, paljastaen heidän ulkokultaisuutensa ja osoittaen heille heidän menettelytapansa varmat seuraukset. Tämä saattoi

heidät raivon valtaan. He kärsivät niiden nuhteiden alla, joita he eivät voineet vaihtaa. He vihasivat sitä korkeaa vanhurskauden mittapuuta, jonka Kristus alituisesti asetti heidän eteensä. He näkivät, että Hänen opetuksensa asetti heidät asemaan, jossa heidän itsekäisyytensä paljastuisi, ja he päättivät tappaa Hänet. He vihasivat Hänen totuudellisuutensa ja hurskautensa esikuvaa sekä sitä ylevää hengellisyyttä, joka ilmeni kaikessa, mitä Hän teki. Hänen koko elämänsä oli nuhde heidän itsekkyydelleen, ja kun lopullinen koetus tuli, koetus, joka merkitsi kuuliaisuutta iankaikkiseen elämään tai tottelemattomuutta iankaikkiseen kuolemaan, he hylkäsivät Israelin Pyhän. Kun heitä pyydettiin valitsemaan Kristuksen ja Barabbaan välillä, he huusivat: 'Päästä meille Barabbas!' Luuk. 23:18. Ja kun Pilatus kysyi: 'Mitä minä sitten teen Jeesukselle?' he huusivat raivoisasti: 'Ristiinnaulittakoon Hänet.' Matt. 27:22. 'Onko minun ristiinnaulittava teidän Kuninkaanne?' Pilatus kysyi, ja pappien ja hallitusmiesten joukosta tuli vastaus: 'Ei meillä ole kuningasta muuta kuin keisari.' Joh. 19:15. Kun Pilatus pesi kätensä sanoen: 'Minä olen syytön tämän vanhurskaan vereen', papit yhtyivät tietämättömään väkijoukkoon julistaen kiihkeästi: 'Tulkoon Hänen verensä meidän päällemme ja meidän lastemme päälle.' Matt. 27:24, 25."

Näin juutalaisten johtajat tekivät valintansa. Heidän päätöksensä merkittiin siihen kirjaan, jonka Johannes näki valtaistuimella istuvan kädessä, siihen kirjaan, jota kukaan ihminen ei voinut avata. Kaikessa kostomielisyydessään tämä päätös on tuleva heidän eteensä sinä päivänä, jolloin Juudan heimon Leijona avaa tämän kirjan sinetit.

Juutalainen kansa vaali ajatusta, että he olivat taivaan suosikkeja ja että heidät oli aina korotettava Jumalan seurakuntana. He olivat Aabrahamin lapsia, he julistivat, ja niin lujalta heidän menestyksensä perustus heistä näytti, että he uhmasivat maata ja taivasta riistämään heiltä heidän oikeutensa. Mutta uskottoman elämänsä kautta he valmistiivat itselleen taivaan tuomion ja eron Jumalasta.

"Vertauksessa viinitarhasta Kristus, esitettyään pappien eteen heidän pahuutensa huipentavan teon, esitti heille kysymyksen: 'Kun siis viinitarhan Herra tulee, mitä hän tekee noille viinitarhureille?' Papit olivat seuranneet kertomusta syvän kiinnostuneina, ja ajattelemta asian suhdetta itseensä he yhtyivät kansaan vastatessaan: 'Hän tuhoaa armotta nuo pahat miehet ja vuokraa viinitarhansa toisille viinitarhureille, jotka antavat hänelle hedelmät ajallansa.'"

"He olivat tietämättään lausuneet oman tuomionsa. Jeesus katsoi heihin, ja Hänen tutkivan katseensa alla he tiesivät, että Hän luki heidän sydämensä salaisuudet. Hänen jumalallinen olemuksensa säteili heidän edessään erehtymättömällä voimalla. He näkivät viinitarhureissa kuvan itsestään, ja he huudahtivat vastoin tahtoaan: 'Jumala varjelkoon!'"

Juhlallisesti ja murheellisena Kristus kysyi: "Ettekö ole koskaan lukeneet kirjoituksista: 'Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi; tämä on Herralta tapahtunut, ja se on ihmeellistä meidän silmissämme'? Sen tähden minä sanon teille: Jumalan valtakunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka tuottaa sen hedelmät. Ja joka kaatuu tähän kiveen, se ruhjoutuu; mutta jonka päälle se kaatuu, sen se murskaa tomuksi."

Kristus olisi torjunut juutalaisen kansan häviön, jos kansa olisi ottanut Hänet vastaan. Mutta kateus ja mustasukkaisuus tekivät heidät leppymättömiksi. He päättivät, etteivät ottaisi Jeesusta Nasaretilaista vastaan Messiaana. He hylkäsivät maailman Valon, ja siitä lähtien heidän elämänsä oli keskikeskiön pimeyden kaltaisen pimeyden ympäröimä. Ennustettu häviö kohtasi juutalaista kansaa. Heidän omat hillitsemättömät, kiivaat intohimonsa saivat aikaan heidän turmionsa. Sokeassa raivossaan he tuhosivat toisensa. Heidän kapinallinen, itsepäinen ylpeytensä toi heidän ylleen heidän roomalaisten valloittajiensa vihan. Jerusalemin hävitettiin, temppeli raunioitettiin, ja sen paikka kynnettiin kuin pelto. Juudan lapset menehtyivät kauhistuttavimmilla kuoleman tavoilla. Miljoonia myytiin palvelemaan orjina pakanamaissa.

Kansana juutalaiset olivat epäonnistuneet täyttämään Jumalan tarkoituksen, ja viinitarha otettiin heiltä pois. Etuoikeudet, joita he olivat väärinkäyttäneet, ja työ, jota he olivat vähätelleet, annettiin toisten hoidettavaksi.

“Vertaus viinitarhasta ei koske ainoastaan juutalaista kansaa. Siinä on opetus meille. Tämän sukupolven seurakunnalle Jumala on suonut suuria etuoikeuksia ja siunauksia, ja Hän odottaa niitä vastaavaa hedelmää.” Kristuksen vertaukset, s. 284–296.

Joelin kirja tuo esiin viimeisen sateen historian maailman lopussa. Viimeinen sade on Jumalan viimeinen varoitussanoma Ilmestyskirjan neljännen luvun kolmannen enkelin sanomassa. Vaikka viimeinen sade edustaa kolmannen enkelin sanomaa, se edustaa myös jumaluuden ja ihmiskunnan välistä viestintäprosessia, jota symboloivat Sakarjan kultainen öljy, varhais- ja myöhäissateet, alttarilta tuleva tuli sekä muut esitystavat. Viimeinen sade ei ole ainoastaan sanoma eikä vain Jumalan ja ihmisen välinen viestintäprosessi, vaan se on myös ainoa pyhitetty Raamatun tutkimisen ”metodologia”, jota Jumalan Sana tukee. Tämä metodologia on Jesajan ”rivi rivin päälle”, joka löytyy kahdenneistakymmenennestä kahdeksannesta luvusta.

Muinaisen ja myös nykyisen Israelin alussa Jumala, ”viinitarhuri”, toi Israelin ”erämaasta”. Olipa kyseessä neljänsadan kolmenkymmenen vuoden vankeus Egyptissä tai pimeän keskiajan vankeus vuodesta 538 vuoteen 1798, Israel johdatettiin ulos ”erämaasta”, sillä ”erämaa” on orjuuden ja vankeuden vertauskuva. Olipa kyseessä muinainen kirjaimellinen Israel tai nykyinen hengellinen Israel, Jumala vapautti heidät erämaavankuudesta ja ”vahvisti” heidät ”omaksi valituksi omaisuudekseen, Herran viinitarhaksi”, kutsuttuina olemaan pappeja ja ruhtinaita, joille ”uskottiin” etuoikeus edustaa ”Jumalan sanoja”. Muinaisen Israelin ”sanat” olivat Laki ja nykyisen Israelin sekä Laki että profetiat.

”Jumala on kutsunut kirkkonsa näinä päivinä, niin kuin Hän kutsui muinaisen Israelin, seisomaan valona maan päällä. Totuuden mahtavalla halkaisijalla, ensimmäisen, toisen ja kolmannen enkelin sanomilla, Hän on erottanut heidät kirkkoista ja maailmasta johdattaakseen heidät pyhään läheisyyteen itsensä kanssa. Hän on tehnyt heistä lakinsa haltijoita ja uskonut heille tätä aikaa koskevat profetian suuret totuudet. Niin kuin muinaiselle Israelille uskotut pyhät jumalalliset ilmoitukset, nämä ovat pyhä uskottu omaisuus, joka on välitettävä maailmalle. Ilmestyskirjan 14. luvun kolme enkeliä edustavat niitä ihmisiä, jotka ottavat vastaan Jumalan sanomien valon ja lähtevät Hänen lähettiläinään kuuluttamaan varoitusta

kautta maan äärestä ääreen.” Testimonies, osa 5, s. 455.

Nykyaikainen Israel oli määrätty julistamaan kolmannen enkelin voimallisen huudon myöhäissateen voimassa samalla, kun se ilmensi Kristuksen luonnetta omassa henkilökohtaisessa kokemuksessaan Pyhän Hengen voimassa. Kolmannen enkelin voimallinen huuto täyttyi myöhäissateen vuodatuksen aikana, aikana, jolloin erään miesluokan toimesta edistetään väärää rauhan ja turvallisuuden myöhäissadesanomaa, niiden miesten, jotka ovat juopuneet Babylonin viinistä. Nämä ovat Jesajan Efraimin juoppoja ja Joelin viininjuojia, joiden suusta uusi viini on katkaistu pois. Ne, jotka vastaanottavat todellisen myöhäissadesanoman, esitetään Danielina, Miisaelina, Hananjana ja Asarjana, jotka hylkäsivät babylonialaisen ruoan taivaallisen ravinnon tähden. Nämä ovat ne sataneljäkymmentäneljätuhatta, jotka laulavat Mooseksen ja Karitsan laulun, mutta myös viinitarhan laulun, sillä vertaus viinitarhasta täyttyi Mooseksen historiassa muinaisen Israelin liittosuhteen alussa, ja se täyttyi jälleen muinaisen Israelin liittosuhteen lopussa Karitsan historiassa.

Viinitarhan laulu päättyy siihen, että entinen liittokansa sivuutetaan, kun uusi liittokansa vihitään Herralle. Herra kulki niiden ohi, jotka kuolivat neljäkymmentä vuotta kestäneen erämaavaelluksen aikana, ja solmi liiton Joosuan kanssa juuri samalla hetkellä, kun Hän hylkäsi ne, jotka olivat kuolevat. Herra hylkäsi muinaisen Israelin juuri samalla hetkellä, kun Hän otti avioliittoonsa kristillisen seurakunnan. Alfa eli alkuhistoriaa edustaa Mooses, ja omega edustaa Karitsa. Se historia, jota he molemmat edustavat, on viinitarhavertauksen historia; näin ollen Jesajan viinitarhan laulu on Johannes Ilmestyksensaaajan Mooseksen ja Karitsan laulu.

Jatkamme näitä ajatuksia seuraavassa artikkelissa.

”Nämä eivät ole sisar Whiten sanoja, vaan Herran sanoja, ja Hänen sanansaattajansa on antanut ne minulle annettaviksi teille. Jumala kehottaa teitä lakkaamaan toimimasta enää Häntä vastaan. Paljon opetusta annettiin miehistä, jotka väittivät olevansa kristittyjä, vaikka he ilmaisevat saatanan ominaisuuksia ja vastustavat hengessään, sanoissaan ja teoissaan totuuden edistymistä sekä kulkevat varmasti sitä tietä, jota pitkin saatana heitä johtaa. Sydämensä kovuudessa he ovat anastaneet vallan, joka ei millään tavoin kuulu heille ja jota heidän ei tule käyttää. Suuri Opettaja sanoo: ’Minä kukistan, kukistan, kukistan.’ Battle Creekissä ihmiset sanovat: ’Herran temppeli, Herran temppeli olemme me’, mutta he käyttävät tavallista tulta. Jumalan armo ei ole pehmentänyt eikä nöyryyttänyt heidän sydäntään.” Manuscript Releases, osa 13, 222.

”Jumalan pitkämielisyydellä on tarkoituksensa, mutta te teette sen tyhjäksi. Hän sallii asiain tilan kehittyä sellaiseksi, jonka te mielellänne tahtoisitte myöhemmin nähdä torjutuksi, mutta silloin on liian myöhäistä. Jumala käski Elian voidella julman ja petollisen Hasaelin Syyrian kuninkaaksi, jotta hän olisi vitsauksena epäjumalia palvelevalle Israelille. Kuka tietää, eikö Jumala anna teitä alttiiksi niille eksytyksille, joita rakastatte? Kuka tietää, etteivätkö uskolliset, lujat ja totuudelliset saarnaajat ole viimeiset, jotka tarjoavat rauhan evankeliumia meidän kiittämättömille seurakunnillemme? Saattaa olla, että hävittäjät jo harjaantuvat Saatanan käden alla ja vain odottavat muutaman vielä jäljellä olevan lipunkantajan poistumista voidakseen astua heidän sijalleen ja huutaa väärän profeetan äänellä: ’Rauha, rauha’, vaikka Herra ei ole

puhunut rauhaa. Minä itken harvoin, mutta nyt huomaa silmieni sumentuvan kyynelistä; niitä putoaa paperilleni kirjoittaessani. Saattaa olla, että pian kaikki profetoiminen keskuudessamme on päättynyt ja että ääni, joka on järkyttänyt kansaa, ei enää häiritse heidän lihallisia uniaan.”

”Kun Jumala tekee oudon työnsä maan päällä, kun pyhät kädet eivät enää kannata arkkia, voi kohtaa kansaa. Oi, jospa sinäkin olisit tiennyt, juuri tänä sinun päivänäsi, sen, mikä kuuluu sinun rauhaasi! Oi, että kansamme, niin kuin Ninive, tekisi parannuksen kaikesta voimastaan ja uskoisi koko sydäimestään, jotta Jumala kääntäisi pois kiivaan vihansa heistä.” Testimonies, osa 5, s. 77.

"Jos sydämesi itsepäisyyttä hemmottelet etkä ylpeyden ja omahyväisen vanhurskauden vuoksi tunnusta vikojasi, sinut jätetään alttiiksi Saatanan kiusauksille. Jos et silloin, kun Herra paljastaa erehdyksesi, tee parannusta etkä tunnusta niitä, hänen kaitseluksensa johdattaa sinut kulkemaan saman maan yhä uudelleen ja uudelleen. Sinut jätetään tekemään samankaltaisia virheitä, sinulta puuttuu edelleen viisautta, ja sinä kutsut syntiä vanhurskaudeksi ja vanhurskautta synniksi. Niiden petosten paljous, jotka tulevat vallitsemaan näinä viimeisinä päivinä, saartaa sinut, ja sinä vaihdat johtajaa etkä tiedä niin tehneesi." Review and Herald, 16. joulukuuta 1890.